

1. A tisztulás

(részletek)

-

Hajnalban maguktól repednek a nádszálak
a huzatos parton
a holtág sötétjében egymásba marnak
a levelek
törnek a nádszálak
és giliszták nyalják rózsaszínre
egymás bőrét
a cipőkrémes dobozban
fixírozni kell a vizet
ha hajnalban
a nap hullámokról visszaverődő
sugarai között meg akarjuk látni
a pontyok kárászok pikkelyeinek villanását
miközben szitakötőlárvák
kérészek és ebihalak
maszatoznak a tükröződő fénysugarakat
jó lenne besétálni a békalencseszagú
tükröhártya közepéig
talpunk alatt homorúra feszül a víz
besétálni bambuszbotokkal
gilisztásdobozzal
paprikás kenyérgalacsinokkal
és félúton a pontyoknak
kárászoknak odasúgni
bízzatok
én vagyok
ne féljeteK.

-

Gombról gombra
szeretjük egymást
így megy ez már egy ideje
fekszem az ágyban
fölem hajolsz
hajad orromat számat csiklandozza
és először csak elképzelem
ahogy sorban
egyenként
gombról gombra
gombolom ki ingedet
csak a gombokat nézem
és a gombok mögül előbukkanó
bőrödet
fehéren világít
az ablakon beszűrődő
lámpa fényében
majd elkezdem lassan kigombolni
óvatos ingerültséggel
visszafogottan
csak azért is elnyújtva
hosszan kitartva
a várakozás élvezetét
gombról gombra
egyenként
nézem ahogy fénylik a bőröd
a gomblyukak apró fényköröket
rajzolnak mellkasodra
majd mikor az utolsó gomblyuk is
üresen tátong a félárnyékban
már szinte kívánom
hogy újrakezdjék
újra az egészet
gombról gombra
egy végtelen gombsort kívánok
mert most ugyebár
a végtelent akarjuk
a mindig lévőt
soha meg nem szűnőt
centiről centire
egyre mélyebbre merülve

a lámpafényes
mosott szürke éjszakába
gombról gombra
kigombolva a lelkünket.

83

-

Márványos ezüst
nyálkaréteg
feszül a macskaköveken
hárttyavékony bevonat
az úton
ahol éjszakánként
végig kell sétálnom
a nyugtató
álmotlan megsemmisülésig
sikamlós
elnagyoltan simított
kőkockák
homlokom tenyerem
hegektől érdes
vörös és fekete barázdákat vájt
bőrömbé a botlás
mert időnként
kötelező érvényűen
meg kell botlani
el kell terülni
a hűvös nyálkás macskaköveken
érezni kell ahogy a kövek élével
utat nyit bőrömbé az éjszaka hidege
mert hétszer esik el az igaz
és fölkel
hétszerhétszer
és fölkel
és minden egyes alkalommal
újabb és újabb barázdák
vésődnek bőrömbé
hirtelen alvadó vértócsák
terülnek szét a nyálkalepedéken
néhány csepp
beszivárog a kövek közé

84 a mohás földbe
és holnap
ha párás homállal
ismét rám zuhan az éjszaka
kinyitom az ajtót
lesétálok az utcára
és elindulok a márványos macskaköveken.

-

